

— Да идемъ тамъ, татко . . .

Азъ го поведохъ изъ една пжтечка нататъкъ. Но щомъ слѣзохме въ низината, жълтитѣ цвѣтове се изгубиха. Между храститѣ бѣха нацѣвтѣли минзухари, синчець, лисичи опашки, теменуги. На всѣка крачка се изпрѣчваха бубулечки — черни, пѣстри, червени, морави. Тѣ прилежно пълзѣха, бързо-бързо бѣгаха и сѣкашъ всички бѣха заети съ много важна работа.

Азъ знаехъ единъ голѣмъ дрѣнъ горѣ, на края на гората, до нивитѣ и заведохъ малкия тамъ. Никждѣ другадѣ не можешъ видѣ толкова много жълти цвѣтове, събрани на едно мѣсто, както на цѣвналия дрѣнъ! Сѣкашъ, че слънце грѣеше само надъ дрѣна и сѣкашъ, че само за него то грѣеше . . .

Дойдохме подъ дрѣна. Десятки пчели брѣмчеха, кацаха по жълтитѣ цвѣтчета, увираха се между тѣхъ и събираха по крачката си жълтъ прашецъ. Пролѣтъта и тѣхъ е призовала за нова работа.

Седнахме близко до дрѣна. Слънцето ни милваше съ своитѣ топли лъчи, прѣдъ насъ се простираше гората, а далече-далече се издигаха върховетѣ на Стара-Планина. Изъ чернитѣ ниви се мѣркаха орачи, а задъ зеленото поле се бѣлѣха кжшитѣ на двѣ далечни села. Брѣмчеха насѣкоми, прѣхвѣркваха пеперудки. Откъмъ гората се чуваха свирнитѣ на дроздоветѣ, а въ нивитѣ, на една стара круша, се обаждаше наскоро дошелъ скорецъ. Високо въ небето се издигаше чучулига, унесена въ пѣсенъта си. Тя пѣеше и се издигаше все нагорѣ и по-нагорѣ, къмъ небето; а послѣ забавяше малко пѣсенъта си, отпушаше крилѣ и се понисаше надолу, готова, сѣкашъ, да падне на земята, послѣ изведнажъ се сепваше, и пакъ се издигаше нагорѣ.

Азъ гледахъ всичко това, което на разни езици ми говорѣше за настѣпващата пролѣтъ, за новъ животъ — за нова красота!

— Пролѣтъ, пролѣтъ! — викаше и моето дѣте и съ своята малка ржчичка ми показваше ято жерави, което летѣше надъ самитѣ ни глави.